

דברים מרבתינו מרנן ורבנן גדולי הדור זיע"א ויבדל"ח שליט"א

בענינא דיומא

מכתב נוקב מרשכבה"ג מרן הגאון רבי דב לנדו שליט"א

<p>בס"ד</p> <p>הדברים הנ"ל איסורם המור ופוגעים ביסודות היהדות ומשמרתה וטהרתה, והרי הם בכלל הוראת מרן החזו"א זלה"ה באיסור גיוס בנות ושירות לאומי, ושום אמתלא שיש מקרים כאלו ובאלו שלא נכללים בזה חלילה וחלילה מלהעלות על הדעת, ואין צורך להאריך בזה, וד' יצילנו מכל רע.</p> <p>הכותב בצער ובלב חרד</p> <p>דאג'ע א' אלף נון ע"ה</p>	<p>מרן ראש הישיבה הגרי"ג אידלשטיין זצלה"ה הביע התנגדות נחרצת שנשים תלכנה לעבוד במסגרת הצבא, גם לא כאזרחית עובדת צה"ל, [על אף שהסדירו את המקום שיתאים לעובדת חרדית], שיש בכך משום סתירה מוחלטת לערכי צניעות האשה, הכוונה: שמעבר ליחס עובד ומעביד שיש בכל מקום, הורש וזירות והצבת גדרים, עבודה בצבא, יש בה אופי של יחסי מרות מול הצבא ומפקדיו, וכבר עסק בסוגיית זו מרן החזו"א זצלה"ה כשדן בענין שירות לאומי.</p> <p>הבוי"ח בפקודת הקודש מאיר קסלר</p>
---	---

עבודת נשים כמסגרת הצבא (גם לא כאזרחית צה"ל) זה פגיעה ביסודות היהדות ומשמרתה וטהרתה.

ומפקדיו, וכבר עסק בסוגיית זו מרן החזו"א זצלה"ה כשדן בענין שירות לאומי.

אל הדברים הצטרף רשכבה"ג מרן גאון ישראל שליט"א שהוסיף:

הדברים הנ"ל איסורם חמור ופוגעים ביסודות היהדות ומשמרתה וטהרתה, והרי הם בכלל הוראת מרן החזו"א זלה"ה באיסור גיוס בנות ושירות לאומי.

ושום אמתלא שיש מקרים כאלו וכאלו שלא נכללים בזה חלילה וחלילה מלהעלות על הדעת, ואין צורך להאריך בזה, וד' יצילנו מכל רע.

הכותב בצער ובלב חרד אור לכ"ד מני"א תשפ"ג

רשכבה"ג מרן גאון ישראל מרן הגרי"ד לנדו שליט"א הצטרף למכתב הגרי"מ קסלר רב העיר מודיעין עילית שהביא במכתבו דעת קדשו של רבינו רשכבה"ג מרן ראש הישיבה הגרי"ג אידלשטיין זצוק"ל נגד עבודת נשים במסגרת הצבא גם לא כאזרחית עובדת צה"ל.

הגרי"מ קסלר שליט"א במכתבו כתב: בס"ד, מרן ראש הישיבה הגרי"ג אידלשטיין זצלה"ה הביע התנגדות נחרצת שנשים תלכנה לעבוד במסגרת הצבא, גם לא כאזרחית עובדת צה"ל, [על אף שהסדירו את המקום שיתאים לעובדת חרדית], שיש בכך משום סתירה מוחלטת לערכי צניעות האשה.

הכוונה: שמעבר ליחס עובד ומעביד שיש בכל מקום, הדורש זהירות והצבת גדרים, עבודה בצבא, יש בה אופי של יחסי מרות מול הצבא

הוראת רבינו מרן פוסק הדור הגר"י זילברשטיין שליט"א

לפרסם בכל העולם על הכלב שבא לשמוע קידוש והבדלה.

"וכך היא סיפורה: יש לי שכן שהולך בשבת לבית הכנסת, ובאופן קבוע, לאחר הדלקת נרות שבת, הכלב שלי הולך לשכן שהולך לבית הכנסת, ודופק לו על הדלת עם הרגליים, וכשהשכן ההוא הולך לבית הכנסת, הכלב הזה הולך איתו לבית הכנסת, ומחכה לו על יד הכניסה להיכל בית הכנסת [בית הכנסת "היכל השבעה", עפולה עילית], עד גמר התפילה.

"לאחר התפילה הוא חוזר איתו לבית, אבל הכלב לא חוזר לביתי, אלא הוא נכנס לבית של השכן, ושומע שם את הקידוש, ועד שהשכן לא גומר את הקידוש הוא לא יז ממנו, ורק לאחר הקידוש, הכלב חוזר לביתי. כך באופן קבוע בכל שבת ושבת תמידין כסדרן.

"אבל זה לא נגמר פה... גם במוצאי שבת לאחר סעודה שלישית, אותו דבר, היהודי הזה הולך לבית הכנסת, והכלב ההוא הולך איתו, וחוזר איתו, ועד אחר הבדלה, הוא לא יז ממנו. מוסיפה השכנה בעל הכלב לספר, שהיא ניסתה לקחת את הכלב שלה הזה, לפני ההבדלה של השכן, והכלב לא הסכים לבוא.

אמר לה אותו שכן, זה לא יעזור לך כי עד שהכלב לא ישמע ההבדלה הוא לא יזוז מכאן, וכך זה בכל שבוע שרק לאחר שהכלב שומע ההבדלה, הוא חוזר לביתי.

סיפור מרתק ונדיר, אשר נחשף לראשונה בקו 'שיח יצחק' מתורת מרן פוסק הדור הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, הקלטה בו נשמע נכדו הרב חיים מלין משוחח עם סבו פוה"ד ומספר לו על הכלב המשונה ועל תחושות התושבים שמא מדובר בגלגול.

הגר"י זילברשטיין התפעל מאד מהסיפור ומורה לפרסמו בכל העולם. הסיפור עורר הדים רבים ברחבי ארץ הקודש ובעולם היהודי כולו, וכעת בקובץ 'ווי העמודים וחשוקיהם' היו"ל על ידי כולל 'בית דוד', בקובץ 'קול ברמה' היו"ל על ידי הרב משה מיכאל צורן, מובא הסיפור המלא.

בעל המעשה, הגאון ר' אהרן גרנדש, תלמיד מובהק לרשכבה"ג מרן שר התורה הגר"ח קניבסקי זצוק"ל, אשר הגיע בתקופה האחרונה לגור בעיר 'עפולה עילית', הוא זה אשר נתקל בתופעה המדהימה, אותה הוא מפרט בפרוטרוט במכתב אשר שלח למרן פוה"ד הרב זילברשטיין:

"לפני כמעט חודש כבר, הגענו לגור פה ברחוב יערה בעפולה [שברוך ה' הולכת ומתמלאת במשפחות בני תורה], והנה כשהגענו לפה, שכנה אחת שעדיין אינה שומרת תורה ומצוות רח"ל אך היא כן מדליקה נרות שבת, סיפרה לאשתי תחי' שיש לה כלב עם "נשמה"...

ומוסף, מנחה של שבת, ומעריב של מוצאי שבת], ורצה לשמוע הבדלה וקידוש.

לפני כמה שנים בעקבות מעשה שהיה נתתי את הכלב במתנה לשכנה, ומאז בכל שבת אחרי מעריב של ליל שבת הוא בא לשמוע קידוש ואוכל קצת וחוזר לבעליו, וכן במוצאי שבת מחכה להבדלה, ואחרי זה אנו מביאים לו שיריים ממה שאכלו בשבת בשר ודגים, ויש דבר פלא שהוא אוכל דגים, ומחכה איזה דקה, ורק אחר כך אוכל את הבשר, ואנחנו גם מרגישים שיש פה איזה נשמה מגולגלת, ונראה לנו שסופו של הכלב קרוב... סיים השכן.

"למעשה, כיון שנראה שיש פה נשמה מיוסרת, שאלתי היא מה לעשות, כי נראה שהוא מחכה למישהו שיעשה לו תיקון, וברצוני לשאול כיצד עושים תיקון לנשמה מיוסרת זו", מסיים הרב גרנדש את מכתבו.

בהקלטה ניתן לשמוע את מרן פוסק הדור הגר"י זילברשטיין מתרגש ומתפעל מאד מהסיפור אותו העביר לו נכדו, ואומר כי **"ליבי אומר לי שצריכים לפרסם את הסיפור, התיקון שלו הוא לספר את הסיפור, זה סיפור נורא ממש."**

אני מציע להביא אנשים שיראו את זה ויפרסמו את זה, זה התיקון שלו". והחיזוק שיצא מזה שיש אלוקים בעולם, ואם הכלב מפחד וקשור לשבת, כמה אנחנו צריכים לשמור...

לפרסם בכל העולם, אבל שיהיו עדים נאמנים שיחתמו את שמותיהם שראו את הדבר הזה בעיניהם. **"אם אתה רוצה לרחם עליו לפרסם את הסיפור, זה גיוולדי'ג ממש..."** חייבים לפרסם את הסיפור הזה עם הכלב, הייתי אומר שיחתמו עשרה אנשים שראו את זה, ויפרסמו את זה, [תמלול חלקי מתוך ההקלטה].

כעת, הופיע ויצא לאור קובץ 'ווי העמודים וחשוקיהם' של חודש מנחם אב תשפ"ג, שם מרחיב רבינו מרן פוסק הדור הגר"י זילברשטיין שליט"א בתשובה ארוכה וברורה בנושא הזה.

ממשיך הרב גרנדש ומספר: "היו ששמעו מזה ולא האמינו עד שראו זאת בעיניהם. אשתי והילדים אמרו לי שהם שמו לב, כשאני נמצא בחוץ הכלב רץ אלי כל פעם, וזה נכון, אם כי לא שמת לי לב שזה כל פעם ממש אבל זה נכון, הוא מגיע אבל אינו עושה כלום, רק נראה שרוצה משהו ותו לא.

"יש לציין שמידי שבת כשאני הולך לבית הכנסת, אני עובר דרך בית הכנסת ההוא, ואני רואה את הכלב עומד בפתח בית הכנסת ומביט אנה ואנה על כל הסובב אותו, פשוט מחכה עד גמר התפילה וכו', והוא פלא. וגם אחרי שסיפרתי לכמה אנשים את הסיפור הם לא האמינו לי מספיק, עד שהלכו וראו את המראה הזה.

השכנה בעלת הכלב ההוא, אף שהיא רחוקה מאד מאד רח"ל וכנ"ל, גם מבינה שזה משהו לא רגיל, והיא קוראת לזה שיש לו נפש יהודי... או "נשמה", אבל כל אחד שרואה את הדבר מבין וחושב שככל הנראה יש פה נשמה מגולגלת בכלב ההוא, וידוע שזה ייסורים נוראים ממש.

עוד דבר מעניין ברצוני לספר, שבאחד הימים דיברתי עם מנהל התלמוד תורה ברחוב, ולפתע הגיע לקראתי הכלב ההוא, וסיפרתי למנהל את הסיפור הנ"ל, ואיך שסיפרתי לו את זה, הכלב ההוא נעמד והסתכל איך שהנני מספר לו, ולא אכתוב מדמיון אלא כך היה נראה שהכלב התבייש כשסיפרתי זאת.

ברצוני להוסיף, הנני משתדל מאד שלא לראות פני חיות שאינם טהורים, ולכן גם פה איני מביט בפניו של הכלב, אבל אמרו לי בבית שהפנים של הכלב ההוא הם פנים עצובות, ואף שאיני מסתכל בפנים, גם שמת לי לב לכך, ועוד שמו לב לזה, וגם הוא אף פעם אינו נובח, שונה מכל שאר הכלבים, ונראה במראהו כלב מסכן כזה, ה' ירחם.

במוצאי שבת פרשת עקב, הלכנו לשכן שהכלב הולך איתו, ודיברנו איתו על הכלב, וסיפר: הכלב היה בתחילה שלי, קיבלתי אותו לפני תשע שנים מאיזה קיבוץ, וכבר כשקיבלתי אותו מהקיבוץ הוא היה כך, שכל שבת הוא הלך איתי מעצמו לבית הכנסת לכל התפילות ממש [כולל מעריב בליל שבת, שחרית בבוקר

ועל ידי זה התעוררו אחרים לשמור גם כן שבת, וכן חמורו של רבי פנחס בן יאיר שאכל רק מעושר ובני אדם התעוררו בעקבות כך לאכול רק מעושר, זה התיקון של אותם נשמות שבגללם בני אדם מתעוררים לקיים את התורה ומצוותיה.

בהמשך מרחיב הרב זילברשטיין את דבריו עוד, וכתב שבספר הליקוטים להאר"י הקדוש מובא בפרשת קורח, שדתן ואבירם התגלגלו בשני הפרים שהקריב אליהו הנביא מול נביאי הבעל, ומבואר גם בלשונות המדרש רבה שהתיקון שלהם היה שעל ידם נתפרסם שמו של הקב"ה, ועם ישראל התעוררו לשמור על מצוות השם יתברך.

כמו"כ הביא שמצאנו למרן הבן איש חי זצ"ל בספרו "בן יהודע" (ברכות לג.) שביאר את הגמרא המספרת על רבי חנינא בן דוסא שלקח את הערוד שהרג והראה אותו בבית המדרש.

ומבאר כי הסיבה שעשה כך היא משום שבוודאי היה באותו ערוד איזה נפש אדם מגולגלת וכעת נתקנה הנשמה, כי על ידי שנעשה בערוד קידוש השם, ונעשה תוכחות מוסר לבני אדם, וגרם לבני אדם לחזור בתשובה, זה עצמו היה התיקון של אותה נשמה מגולגלת.

עוד הרחיב שם שמצינו בעלי חיים מסוימים שיש להם קשר ושייכות עם השבת, וכמו דגים מסוימים שבשבת יוצאים מהמים ושובתים ממלאכה, וגם דגים אלה על ידי פרסום הדברים מתקדש שם שמים, ויש להם עילוי על ידי שמתרבה כבוד ה' בעולם.

מין פוסק הדור שליט"א מסיים את דבריו: "גם אם יש בזה משהו, ויש בו נשמה מגולגלת, **נראה שעיקר התיקון שלו הוא בפרסום המעשה**, שעל ידי שיהיו עשרה אנשים שיראו את כל המעשה, ויעידו על כך, ויפרסמו את הסיפור, על ידי זה יתקדש שם שמים, שיראו שיש דין ויש דיין, וגם כלבים מבינים מגודל השבת, וכבוד שמים שיתרבה מכך יהיה תיקון לכלב, אם יש בו נשמה מגולגלת", עד כאן לשון קדשו.

בתחילת הדברים ציין את המדרש (המובא בתוספות ישנים ביומא דף ט.) על אותו יהודי שהיה לו פרה שחרש איתה כל השבוע, אבל בשבת לא חרש עימה, וכשמכר אותה לגוי לא רצתה לעבוד בשבת, עד שבא אותו יהודי ולחש לה באוזניה: "אוי פרה פרה, כשהיית בידי הייתי שומר את השבת, ועכשיו גרמו לי עוונותי ומכרתי אותך לזה האיש, בבקשה ממך, עשי רצון אדוניך", וכשסיים את דבריו עמדה הפרה והחלה לעבוד גם בשבת.

רבינו פוסק הדור משווה בין הדברים ואומר, כי מצינו שאותו גוי שקנה את הפרה התגייר בסופו של דבר, וקראו לו "רבי יוחנן בן תורתא" [פרה בארמית - תורתא], כי אמר קל וחומר, אם הבהמה הזו שאין לה דעת ותבונה הכירה את בוראה, אני שנבראתי בדמותו ובצלמו של הקב"ה על אחת כמה וכמה.

ולכן מוטל עלינו לפרסם את הדברים למען יתחזקו כל עם ישראל, שאם כלב שאין לו דעת ותבונה יש לו קשר וחיבור לשבת, ומגיע לכל התפילות בשבת, ושומע קידוש והבדלה, על אחת כמה וכמה שאנחנו חייבים להתחזק בכבוד ושמירת השבת.

הגר"י זילברשטיין הביא כי מצינו שהרמ"ע מפאנו כותב בספרו "גלגולי נשמות" (אות ו) שיושתי המלכה' היא זו שהתגלגלה באותה פרה, כי היא הרי העבדה את בנות ישראל בשבת, וזה היה התיקון שלה שלא תעשה מלאכה בשבת.

וכמו כן כותב הרמ"ע מפאנו שם שחמורו של רבי פנחס בן יאיר המוזכר במסכת חולין (דף ז.) שלא רצה לאכול מאכל שאינו מעושר, היה מגולגל בו ישמעאל בן אברהם, וכך מובא גם בשם האר"י הקדוש.

הגר"י הוסיף ושאל, איך נתקנו נשמות אלו על ידי שהתגלגלו בפרה ובחמור, שהפרה שמרה שבת, והחמור אכל מעושר, והרי בהמות אינם חייבים במצוות, ומה בכך שקיימו מצוות.

ומבאר פוסק הדור, שעל ידי שנתפרסם שמו יתברך על ידי בהמות אלו, שפרה שמרה שבת,
